

NIEUWSBRIEF

Kruijtjes in Kenia

Juli 2019

Nr. 3

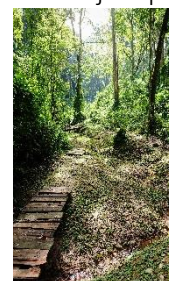
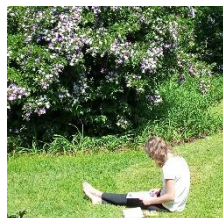
De tijd vliegt! We hebben een hoop te doen dus dan wil de klok wel tikken! Inmiddels gaan we resultaat zien van het hier zijn en dat werkt motiverend! Lastig blijft het visum. Zoals jullie begrijpen hebben we verlenging gehad, anders hadden we hier niet meer gezeten natuurlijk. Maar wel weer voor drie maanden. Op moment van schrijven is daar nog maar een maand van over, dus over niet al te lang moeten we weer naar het immigratiekantoor om verlenging te vragen, wat eigenlijk niet kan omdat je maar tot een half jaar kan verlengen. Oplossing: Twee weken het land uit en daarna weer terugkomen. Dat starten we weer bij nul.

AVONTUREN BIJ DE IMMIGRATIEDIENST

Over de immigratiedienst gesproken. In mei dus, na bijna drie maanden hier te zijn, togen wij, enigszins zenuwachtig, naar het immigratiekantoor. Daar aangekomen bleek dat wij maar een visum van één luttele maand hadden in plaats van drie! Na dat geconstateerd te hebben veranderden de aardige dames ineens in stugge, niet-meewerkende kantoorbeambten! Paspoorten werden dichtgeklapt en op de punt van de tafel gelegd en dames togen weer star aan het werk en negeerden ons compleet! Zit je dan, zwetend, omdat we nu best wel een probleem hadden en omdat je niet weet wat je moet doen. Gelukkig hadden we Meshack bij ons, de directeur van Happy Rock, die meteen in druk Swahili met de dames aan de praat ging. De woordvoerster keek ons af en toe met een schuin oog aan maar vertikte het om Engels te praten. Anita, die wel wat woorden Swahili kent intussen, ving getallen op en begreep direct dat het om bedragen ging en dat Meshack dus aan het afdingen was! Het begon bij €50 per persoon (alleen voor Rico en mij) en uiteindelijk na veel stiltes en straal genegeerd te worden, bleef het bedrag steken op €50 voor ons allebei. Het bedrag werd overhandigd en verdween met een snelle beweging ergens in een laatje.

Het ergste was, op weg naar huis, dat we ons realiseerden dat we de paspoorten van onze kinderen helemaal niet gegeven hadden. Kinderen onder de 16 hoeven ook geen visa, maar dit is meer een verblijfsstempel en dat hadden we ons even niet gerealiseerd. Bij hen stond ook 1M. Moesten we dus nog een keer terug! Maar dat werd de volgende dag pas. Troffen we daar een uitermate vriendelijke vrouw, die volledig begrip had dat we dit niet wisten, de regel was nog maar een paar maanden verandert dat je nog maar 1 maand krijgt in plaats van drie. Dus al kletsend regelde zij kosteloos het stempel voor de kinderen en stonden we na 10 minuten weer buiten. Rest ons nu te onthouden dat we voortaan op donderdag naar de immigratiedienst gaan en dat we alleen naar binnen gaan als er een mevrouw zit die lijkt op die ene mevrouw van de zondagsschool bij ons uit de kerk....

BIJBELSTUDIEWEEKEND

Eind mei, had Anita een damesweekend. Inmiddels hoort ze bij het clubje witte mensen met kinderen die elke woensdagochtend bij elkaar komen om te kletsen, de kinderen uit te laten en lekker te eten. Heel gezellig en inmiddels zijn daar leuke vriendschappen uit voortgekomen! De meesten ervan zijn Amerikanen en een Amerikaanse organisatie regelde een Bijbelstudieweekend in het hart van het Kakamega regenwoud. Anita was daarvoor uitgenodigd. Wát een pracht van een weekend was dat! In meerdere opzichten. Een schitterend stukje Kenia, puur natuur, helaas het laatste plukje regenwoud wat er over is in West-Afrika, maar het was echt genieten! Daarnaast was het ook schitterend om met vrouwen te ontdekken wat ons van over de wereld zo samenbindt. De liefde van Jezus Christus en ons verlangen om dat door te geven aan anderen. De een als zendeling, de ander als zuster/dokter, de volgende dienend in een kindertehuis. Het thema was 'Sjaloom'. Vol sjaloom en goeie moed kwam ze dan ook weer huiswaarts.

"If you only pray when you're in trouble... You're in trouble"

ONZE WERKZAAMHEDEN

Inmiddels heeft Rico ook niet stilgezeten. Er kwam een grote gift uit Vlissingen, dit was nog een restant van de Alternatieve Elfstedentocht in januari. Hiervan heeft hij een werkplaats gemaakt. Bijzonder was dat hij twee weken geleden, toen de werkplaats af was en het geld op, weer een spontane gift kreeg waarmee hij nu begonnen is aan het echte werk. Een paar bedden en een tafel waar al om gevraagd is. Hiermee wil hij geld verdienen voor Happy Rock. Als het straks een maand vakantie is in augustus kunnen de oudere jongens van het tehuis mee komen draaien. Verder denkt hij erover na wie hij echt op kan leiden als timmerman zodat, wanneer wij weer terug zijn, deze werkplaats door kan draaien. Afgelopen week werd door een, inmiddels bevriende Amerikaan, elektrisch gereedschap aangeboden wat Rico mag gebruiken zolang zij terug zijn in de 'States'. Fantastisch natuurlijk. Nu gaat alles nog met de hand want al dat zware spul, kon natuurlijk niet mee naar hier.

Anita is druk in het tehuis om de boel aan te sturen en soms lekker streng te doen. De medewerkers erop wijzen wanneer het niet schoon (genoeg) is in huis bijvoorbeeld en niet onnodig geld uit te geven uit het kleingeld bakje. Inmiddels gaat het zijn vruchten afwerpen, ziet het huis er al heel veel beter uit en blijft er meer geld over! Rico heeft het huis aan alle kanten gerepareerd en de medewerkers nemen hun verantwoordelijkheden weer. Ze hadden al afspraken over wie wat schoonmaakt, maar ergens is dat een beetje verslonst. Anita zit een keer per maand met de medewerksters bij elkaar en tijdens de eerste meeting vroegen de aunties zichzelf ook af wat er misgegaan was. Dus ze weten het zelf ook wel, alleen was er even iemand nodig die ze het zetje geeft. Ze komen tegenwoordig zelfs ook bijna op tijd in plaats van een uur te laat. Er is weer een nieuw vast weekmenu gemaakt en er hangt weer een schoonmaakschema op. Het fijne is dat de dames deze gestructureerde werkwijze ook prettig vinden.

BIDDEN

Voor verkoop van de grond in Mombasa of andere oplossing waardoor we met Happy Rock een stuk land kunnen kopen en aan de vereisten van de regering kunnen voldoen.

Dat, hoe het ook moge gaan met ons visum, we wegen vinden om ons verblijf te verlengen. Met tijdelijk vertrek of zendelingen-visum (maar dit proces duurt lang).

DANKEN

Dat we positief resultaat zien op ons werk. Rico in zijn werkplaats en Anita in het kindertehuis.

Voor de regen en alle gewassen die hier zo goed groeien.

Daarnaast hebben we er een nieuwe bak werk bij gekregen, een uitdaging wel te zeggen. De Keniaanse regering wil de kindertehuizen sluiten en overgaan op pleegzorg. De gedachte is mooi, maximale grootte (waarschijnlijk) acht kinderen met een permanente verzorger of echtpaar, maar dat valt nogal niet mee met 40.000-45.000 kinderen in tehuizen die allemaal in het klein moeten worden ondergebracht. In eerste instantie werd gezegd dat de tehuizen in oktober dicht moesten, maar dat kan nooit. Het is ook nog steeds niet bevestigd door de kinderbescherming, dus we bereiden ons erop voor en zorgen dat we in oktober zoveel mogelijk op papier hebben geregeld, zodat 'ze' ons niks kunnen verwijten en de kinderen mee kunnen nemen en in zogenaamde rescue homes (tijdelijke tehuizen totdat er een gezin gevonden is) kunnen stoppen met een maximale capaciteit van 1000 (!) kinderen. Dat zorgt er nu voor dat we veel in gesprek zijn met onze medewerkers, wie er eventueel kinderen op wil vangen in haar eigen gezin met financiële ondersteuning van Happy Rock. Dit is de mooiste oplossing omdat de kinderen met hen bekend zijn en ze geen ingrijpende veranderingen hoeven door te maken. Daarnaast zijn we op zoek naar een stuk land, je bent als kindertehuis verplicht om je eigen stuk land te hebben. We waren al van plan om land te kopen, maar eigenlijk kan dat pas wanneer ons stuk land in Mombasa verkocht is. We hopen en bidden dat dit binnenkort zal zijn zodat we geld hebben om nieuw land te kopen. Op dit land kunnen we dan een boerderij starten met gewassen en dieren. Hiermee kan HRC eigen geld gaan genereren door verkoop van waren en daarnaast willen we er een plaats maken waar kinderen met minder verstandelijke capaciteiten zich kunnen voorbereiden om in de toekomst voor zichzelf te zorgen.

EEN KINDER-UPDATE

Nog een kinder-update. Met Micha en Yara gaat het heel goed. Micha is gewend aan school, heeft overal vriendjes, spreekt heel goed Engels, een woordje Swahili en Yara gaat ook praten. Het grappige is dat ze ook Engelse woorden oppikt. Bye-bye is ba-ba en dan zwaait ze ook. Ta toe is thank you en dat zegt ze als ze iets geeft. Ze is dol op buiten spelen dus dagelijks doen we even een rondje over de compound. Micha was laatst wel gebeten door een hond, dus die is nu bang voor elke hond. Hij heeft er vijf anti-rabiës injecties aan overgehouden dus we zijn intussen ook geïntroduceerd bij de dokter. Volgende week voor de laatste keer, dan hebben we het gelukkig allemaal weer gehad.

We gaan som op stap. Laatst hebben we onze melkboer thuis bezocht. Hij was helemaal trots op zijn zelfgemaakte (modder)huis. En terecht. Het zag er mooi uit en leerzaam voor Micha dat ze zo ook een huis kan maken. Daarnaast hebben we de plaatselijke 'kinderboerderij' gevonden. Voor iets meer als een euro kan je daar naar binnen en naar aapjes kijken, schildpadden, slangen, struisvogels, een heus stekelvarken, krokodil, leeuwen en een cheetah. De boerderij-dieren die we in Nederland hebben lopen hier buiten op straat, dus Yara kent inmiddels ook de 'toe' (koe) maar groeit dus vooral op met wilde dieren. Leuk is dat ze daar ook de traditionele huizen van allerlei stammen hebben nagebouwd, modderhutten in allerlei vormen en formaten. Erg interessant en ook nuttig tot op zekere hoogte, we hebben in een van de hutten een half uur moeten schuilen tegen een hoosbui. Nu begrijpen we wel waarom de Afrikanen bij 20 graden soms met een dikke winterjas aan lopen. Als het in je huis koud is, wordt je zelf ook koud! Maar het is wel weer mooi groen hier!

Wij horen van mensen dat zij voor ons (extra) geld in de deurbussen van de kerk doen. Het geld uit de deurbussen is alleen niet voor ons bestemd. Uiteraard gunnen wij onze collega's het geld, maar het is vervelend als u achteraf hoort dat uw giften aan ons bedoelt, niet bij ons terecht komen. De zendingsbusjes waar de kinderen mee rondgaan en de zendingscollecte, 4x per jaar in de kerk, zijn wel ten goede van ons.

Kruijtjes in Kenia
p/a Boompjesstraat 39
3291 AA Strijen
tfcfamkruijt@hotmail.com

IBAN: NL78RABO0139261745
met opmerking: Sponsoring fam. Kruijt
Volg ons ook via onze blog:
www.kruijtjesinkenia.jouwweb.nl

Wilt u deze nieuwsbrief niet meer ontvangen? Stuur ons dan een e-mail!